

...μέρος δεύτερο της αφήγησης για το 14ο Ι.Ρ.Α., όπου γίνεται λόγος για τη σχεδίαση, τις δοκιμές και αναφέρονται κάποιες παράγωγες σκέψεις.

Η σχεδίαση

Είναι πολύ εύκολο να ασκήσεις κριτική. Μπορεί να γίνει με δυο τρόπους. Ο ένας είναι με επιχειρήματα, καλή πρόθεση και την αντίστοιχη γνώση. Ο άλλος είναι διαφορετικός. Είναι ο τρόπος της ιδιοτέλειας, της σύγχυσης, του καιροσκοπισμού. Διαδεδομένος τα μάλα, ειδικά σε εποχές που ανατρέπονται ισορροπίες, που παίζονται χοντρές παρτίδες.

Τα αρνητικά του 14ου Ι.Ρ.Α. καταχωρούνται η Αθήνα, ο Μερκούρης, η Πεντέλη το γύρω – γύρω όλοι. Ασφαλώς υπάρχει αντίλογος. Μερκούρη είχαμε και την δεκαετία του '70, Ριτσώνα επίσης. Ναι αλλά τότε ο αγώνας απλωνόταν, ήταν πρελούδια οι κοντινές ειδικές. Να θυμηθούμε επίσης και τον Μερκούρη του '92 τότε που τα καλόπαιδα, μια έστω μικρή μερίδα θεατών, πέταξαν πέτρες στους συμμετέχοντες και έσπασαν το παρ μπριζ του Vatanen επειδή θύμωσαν που ακυρώθηκε η ετάπ. Τώρα, στην Ελλάδα των μνημονίων, της αδυναμίας εύρεσης χορηγών, είναι δύσκολο, να το απλώσεις, να το στηρίξεις οικονομικά, να το κάνεις να μοιάζει με τα παλιά γνήσια Ακρόπλις.

Τα θετικά του 14ου ήταν ακριβώς τα ίδια. Ο Αθηνοκεντρισμός του. Φθηνότερο κοστολόγιο, περισσότερος κόσμος, χρήσιμος για όσους έχουν χορηγίες και επιθυμούν κάθε είδους προβολή.

Αντιληπτό. Σαν ακούς όμως τη λέξη «ιστορικό», επιμένεις να θες κάτι πιο κοντά σε εκείνες τις εποχές. Δεκτό και αυτό.

